

eller i mangel heraf en udenlandsk myndighed har anerkendt faderskabet eller dog bidragspligt til barnet i overensstemmelse med dansk rets regler. På grundlag heraf udfærdiges bidragsresolution ligesom der, såfremt der er tale om anerkendelse af faderskab, sker tilførsel til ministerialbøgerne om anerkendelsen. Bestemmelsen tilsigter at legalisere denne praksis. Den yder således ingen hjemmel til administrativt at bestemme, at afgørelser af fremmede domstole eller forlig, hvor parterne ikke ved forligets indgåelse har haft de danske regler for øje, skal ligestilles med danske afgørelser.

Til § 12.

Bestemmelsen svarer til § 12, stk. 1, i 1937-loven.

Til § 13.

Bestemmelserne i kapitel 2 om barnets forsørgelse er fælles for ægtebørn og børn uden for ægteskab. Loven behandler kun den privatretlige forsørgelsespligt, idet forholdet til det offentlige er reguleret ved loven om offentlig forsorg. I § 13 fastslås for det første forældrenes almindelige pligt til at forsørge barnet, og i overensstemmelse med § 3, stk. 2, i loven af 1937 bestemmes, at der ved fastlæggelsen af målestokken for barnets forsørgelse samt dets opdragelse og uddannelse skal tages hensyn til begge forældrenes livsvilkår og barnets tarv.

Stk. 2 giver en almindelig hjemmel til at udfærdige bidragsresolution i alle tilfælde, hvor forsørgelsespligten ikke opfyldes. Dette gælder, uanset om moderen og faderen til et barn uden for ægteskab samlever som ægtefæller og for så vidt angår ægtebørn uden hensyn til, om ægteskabet fortsat består, eller der er opnået separation eller skilsmisse. For ægtebørns vedkommende vil bestemmelserne således kunne erstatte forskellige regler i ægteskabslovgivningen. Da denne lovgivning imidlertid er optaget til almindelig revision i et af justitsministeriet nedsat udvalg, foreslås ingen ændringer heri.

Med hensyn til børn uden for ægteskab vil det, som efter de hidtil gældende bestemmelser, være hovedreglen, at bidrag pålægges, så snart faderskabssagen er afsluttet. Bestemmelsen åbner imidlertid mulighed for, at overøvrigheden undlader at udfærdige bidragsresolution, enten fordi moderen ønsker det, jfr. § 7, stk. 2, i loven af 1937, eller fordi det er utvivlsomt, at faderen opfylder sine forpligtelser over for barnet og moderen. Dette sidste vil navnlig kunne være tilfældet, hvor der er tale om et fast samlivsforhold, der fuldstændig har karakteren af et ægteskab med fælles økonomi mellem parterne.

Til § 14.

Stk. 1 fastsætter målestokken for bidragets størrelse. Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til § 70, stk. 2, i loven om ægteskabs indgåelse og opløsning og §§ 19 og 20, stk. 2, 2. pkt., og 3. pkt., sidste led, i loven om børn uden for ægteskab, jfr. § 7 i ægtebørnsloven. Henvisningen til barnets tarv m. v. yder i sig selv tilstrækkelig hjemmel for ved bidragets fastsættelse at tage hensyn til eventuelle udgifter til barnets skolegang og anden uddannelse, hvorfor der for så vidt angår børn under 18 år i modsætning til den gældende lov ikke i forslaget er givet specielle regler herom.

Stk. 2 indeholder reglerne om bidragspligtens varighed. I overensstemmelse med gældende ret er hovedreglen, at bidraget bortfalder, når barnet fylder 18 år. Medens bidrag til en datter efter de gældende regler ubetinget bortfalder, når hun indgår ægteskab, foreslås der nu skabt hjemmel for, at det i særlige tilfælde kan bestemmes, at bidragspligten vedvarer. Der kan være trang hertil, f. eks. hvis datteren og eventuelt tillige hendes ægtefælle er under uddannelse og fortsætter denne efter ægteskabets indgåelse.

Efter de nugældende regler kan bidrag til undervisning eller uddannelse kun pålægges indtil barnets 21. år. Med de stigende krav, som samfundet stiller til kundskaber og uddannelse, forekommer der imidlertid stedse flere tilfælde, hvor en uddannelse, der efter barnets evner og anlæg er i høj grad på sin plads, ikke kan afsluttes inden dette tidspunkt. Dette har da også fundet udtryk på andre områder af lovgivningen. Således kan børnepension efter afdøde tjenestemænd efter omstændighederne udbetales til det 24. år med henblik på en offentlig godkendt uddannelse. Efter forsorgslovens § 169, stk. 5, kan der ligeledes ydes uddannelseshjælp til tidligere børneværnselever efter det 21. år, dog kun til det fyldte 23. år. Det må derfor anses for rimeligt at skabe mulighed for bidragspåleggelse i disse tilfælde for så vidt muligt at ligestille børn, for hvis vedkommende spørgsmålet må afgøres af myndighederne, med de børn, hvis forældre efter bedste evne søger at yde børnene økonomisk støtte til gennemførelse af en rimelig uddannelse. Det er en selvfølge, at bidrag kun bør pålægges, såfremt dette i det enkelte tilfælde findes rimeligt, og der må herved både tages hensyn til forældrenes og barnets økonomiske forhold og til barnets mulighed for at gennemføre den ønskede uddannelse.

Ifølge § 20, stk. 5, i loven af 1937 skal der, såfremt der pålægges faderen bidrag til undervisning eller faglig uddannelse, på hans begæring beskikkes en værge, til hvem disse bidrag udbetales under